

Tryggve Hermelin

in memoriam.

Konstnären, kanslisekreteraren, frih. Olof Tryggve Hermelin har gått bort i en ålder av 95 år efter en lång och med jämnmod buren sjukdom, efter en värdig och så vitt möjligt utåt hemlighållen dödsberedelse eller måhända rättare, efter en förberedelse för ett högre liv. Det är nu länge sedan Tryggve Hermelin arbetade i statens tjänst. Det är väl också åtskilliga år sedan han stod på sitt par skidor, fastän knappast någon till åren äldre skidåkare blivit sedd. Ännu vid nittio år trampade han sin cykel, uppför backarna eller satt vid rodet i en segelbåt. Till sist - och det är ej länge sedan - måste han även lägga ned sin pensel.

Liksom sin fader Olof Hermelin återgav han i sin konst landskap, men medan den förre målade i olja, odlade och renodlade hans son etsningens och akvarellens svåra konst. Hans etsningar och akvareller kan med skäl kallas studier, ty han studerade sig alltid in i motivet. Hans naturstudium uppbars, skulle man kunna säga, av en försynt tillgivenhet för motivet, som gör hans konst personlig. Anspråkslöst höll han sig till det mindre formatet och övergick alltmera från det vida landskapet till det mera begränsade. På senare tid målade han gärna träd, både barr- och lövträd, kanske med särskild förkärlek för ekar om hösten, han tycktes älska att måla lövmassor med deras sammansatta färgackorder och reliefartade verkningar. Härvid kom hans kräsna smak, hans sinne för nyansen och hans samvetsgranna avvägning av färgvalörerna till sin rätt. Man måste beklaga, att avtagande krafter hindrade honom att förverkliga sin plan att utställa sina tavlor och etsningar; en sådan utställning skulle ha visat, att hans konst var alltför litet känd i förhållande till sitt värde och att den förnyats med åren till ett måleri i större svep.

Hans verk, hans målningar och etsningar kommer att överleva honom som människa. Men hans vänner och släktingar, ej minst vi som

kallade honom morbror eller farbror Tryggve eller Tryggve - "Tytte" rätt och slätt, minns människan minst lika gärna som konstnären. Vi minns det korta kärva skratt, varmed han avfärdade mänsklig dårskap och förhåvelse och stora tomma ord, ja även uppriktigt menade tack- och loverd, så snart de gällde honom själv. Litet frågade han efter sig själv, mycket efter andra. Vi minns, att han kunde "den svåra konst att åldras med behag". Med vemod blev vi vittne till hur sjukdom och ålderdom bryter ned även den mäst spänstiga fysik. Men det var ett sällsamt bevis på själens existens och på att den moraliska kraften ej behöver brytas ned på samma gång som den kroppsliga, som han gav under sin sista levnadstid: samtidigt som hans hälsa gick tillbaka, uppnådde han en självförglömmelse och en osjälviskhet, som föreföll nära nog fullständig~~x~~.

S. C-d.

Sv.D. 9.10.1951.